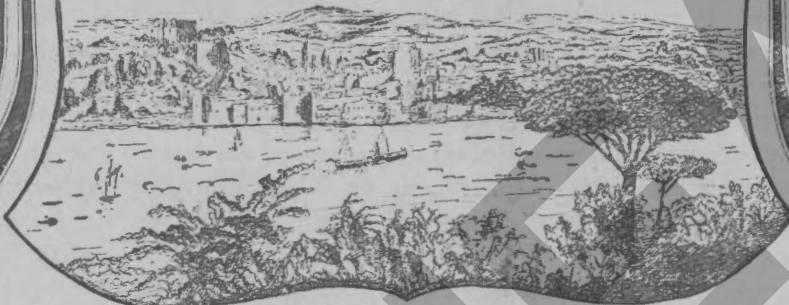

ΒΟΥΛΤΟΡΙ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΔΕΚΑΗΜΕΡΟΝ ΤΗ. ΕΥΓΕΝΕΙ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ. ΚΥΡΙΩΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἀνάλυσις τῆς Ὀρεστέϊς τοῦ Αἰσχύλου (ὑπὸ Χρ. Πεντζίδου Δ. Φ.). — Ἡ πρωτο-
χρογὰ τῆς βιοσκοτούλας, ποίημα (ὑπὸ Κορνηλίας Α. Πρεβεζιώτου). — Ψυχοπαιδαγω-
γικὴ: Ψυχοπάθειαι ἐν τῷ σχολείῳ (ὑπὸ Σ. Βλαβιανοῦ, ψυχιάτρου). — Ὀνειρον, ποίημα
(ὑπὸ Η). — Τσελιὰς, μυθιστορία Μαξίμου Γόργη (ὑπὸ Κλ. Βασιαρδίου). — Ἰρόνος
πάλῃς Ἰρόνος νέος ποίημα (ὑπὸ Βιργινίας Βορρά). — CHATEAUBRIAND: RENÉ (ὑπὸ
Ι. Χαρισιάδου). — Οἰκιακὸν τμήμα: Παράθεσις καὶ διακρίσεις τραπέζης μετ' εἰκό-
τος ὑπὸ Ἀγλαίας Α. Πρεβεζιώτου): — Ἐπιτάφια. Σωματείων Κίρκης.

Διευθύνται

ΚΟΡΝΗΛΙΑ Α. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ
ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ Τ. ΤΑΒΑΝΙΩΤΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ Γαλατῶ Κουρδούμ-Χάν ἀρ. 23

ΦΙΛΟΣΤΡΑΤΟΣ ΦΡΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ ΟΔΟΝΤΟΓΙΑΤΡΟΣ ΔΙΠΛΩΜΑΤΟΥΧΟΣ είκοσαετής επίτυχία

ΚΑΤΑΣΚΕΥΗ και ΕΦΑΡΜΟΓΗ τεχνητών οδόντων μετ' ἀπαραμίλλου επίτυχίας, κατὰ τὰ νεώτερα, τελειότερα και ἀσφαλέστερα συστήματα.—ΘΕΡΑΠΕΙΑ ριζιῶν τῶν πασχόντων οδόντων εὐλῶν δυσοσμίας και οιουδήποτε νοσήματος τοῦ στόματος.—ΕΚΡΙΖΩΣΙΣ τῶν σεσηπτότων οδόντων και ριζῶν ἄνευ τοῦ παραμικροῦ πόνου, διὰ τῆς χρήσεως ἀνωδύνου ὑγροῦ.—ΔΕΧΕΤΑΙ καθ' ἑκάστην εἰς τὸ ἐν Νεοχωρίῳ τοῦ Βοσπόρου οδοντοιατρείον του. Τὴν Δευτέραν και Πέμπτην ἀπὸ τὰς 7—11 τουρκιστί), ἐν τῷ φαρμακείῳ τοῦ κ. Ἀνδρέα Μυρίδου ὁδὸς Οὐζοῦν Τσαρσῆ-Μπασῆ, ἀρ. 307—309.

ΔΕΡΜΟΦΙΛΟΝ

Ἄπαντες γνωρίζομεν πόσον τὰ εἰς νεάζοντα χαριέντα πρόσωπα παραγόμενα ἐξανθήματα και ρήγματα καταστρέφουσι τὴν φυσικὴν τρυφερότητα τοῦ προσώπου. Οἱ νέοι και πρὸ πάντων αἱ νέαι, περὶ πολλοῦ ποιοῦνται τὴν διαφύλαξιν τῆς φυσικῆς τρυφερότητος τοῦ σώματος αὐτῶν φροντίζοντες δι' αὐτὴν ὅσον φροντίζουν και διὰ τὴν σωματικὴν εὐεξίαν. Καὶ ἀληθῶς, ἂν και τὸ ἔχειν πρόσωπον ὡραῖον και σῶμα τρυφερόν εἶναι δῶρον τῆς φύσεως και τὸ προσπαθεῖν ὁμοῦ διὰ τὴν διαφύλαξιν και προαγωγὴν τῆς ὡραιότητος εἶναι ἀποτέλεσμα φιλοκαλίας και ὑγιεινῆς ἀνάγκης. Ἡ μαλακὴ και τρυφερὰ ἐπίδερμις τοῦ προσώπου, ἐκτιθεμένη εἰς τὰ ὀρμέα φύχη, τὰς χιόνας και τοὺς ἀνέμους τοῦ χειμῶνος, εἰς τὴν φλογερὰν θερμοκρασίαν και κόνιν τοῦ θέρους και εἰς ἑτέρας ἐπιδράσεις φυσικῶν φαινομένων, σκληρύνεται και διαρρηγνύεται, προσλαμβάνει ἰόχρουν χρῶμα και θέαν ἐρρυτιδωμένην και δυσάρεστον. Αὐτὴ ἡ κατάστασις ἐκτὸς τῆς δυσάρεστου ἐπιδράσεως τῆς ἐπὶ τῆς φυσικῆς χάριτος τοῦ προσώπου, παράγει φλογώσεις, αἰτίνες ἐνοχλοῦσι τὸν ἄνθρωπον εἰς ὑπέρτατοι βαθμόν. Ἄν και ὑπάρχουσι πολλαὶ ἀλοιφαί, ἔλαια και ὀρυζοκόνεις διὰ τὴν καταπολέμησιν τῶν τοιούτων φλογώσεων, καθὼς παραδέχονται οἱ δοκιμάσαντες αὐτά, μερικῶν μὲν ἡ ἐπίδρασις εἶναι προσωρινή, ἄλλα δε ἀπεδείχθησαν ἀνθυγιεινά. Συνελόντι εἰπεῖν μέχρι τῆς σήμερον δὲν ὑπῆρχε παρασκεῦασμα φαρμακευτικὸν ἐλευθερον πάσης καυστικῆς ἐπιδράσεως, ἐξαλείφον και προλαμβάνον πᾶσαν δερματολογικὴν πάθησιν τοῦ προσώπου. Ἰδοὺ λοιπὸν τὸ «Δερμόφιλον», ἔργον περιφανῆς τῆς ἐπιστήμης και τῆς φαρμακευτικῆς τέχνης και καρπὸς βαθείας και διαρκῆς παρατηρήσεως και ἐξετάσεως, εἶναι φάρμακον παρέχον τρυφερότητα και κατέχον ἀπάσας τὰς πρερρηθείσας θεραπευτικὰς ιδιότητας. Τὸ ἀπαραμίλλον τοῦτο φάρμακον ἐξαλείφει ὀλοτελῶς και ριζικῶς τὰ ρήγματα και τὰς ρυτίδας τὰς παραγομένας ἐπὶ τῶν θηλῶν τῶν μαστῶν, τὰς ρυτίδας τὰ ἐξανθήματα και τὰς φλογώσεις τοῦ προσώπου και τὰς κηλίδας τὰς παρατηρουμένας ἐπὶ τῶν διαφόρων ἐξωτερικῶν ὀργάνων τοῦ προσώπου, παρέχει τρυφερότητα εἰς τὴν ἐπίδερμίδα και χρῶμα ὡραῖον, διαφανῆ, ἔχον τὴν φυσικὴν λευκότητα τῆς ἀνθρωπίνης σαρκός. Τὸ «Δερμόφιλον» κατέχει και εὐωδίαν λίαν εὐχάριστον και ὡς προλαμβάνον πᾶσαν πάθησιν τῆς ἐπίδερμίδος, εἶναι κατάλληλον και διὰ διαρκῆ χρῆσιν. Τρόπος χρήσεως: Διὰ τὰ ἐξανθήματα και τὰ τοιούτου εἶδους οἰδήματα τῆς ἐπίδερμίδος ἀλείφεται διὰ σπόγγου ἢ διὰ τῆς παλάμης τῆς χειρός. Μετὰ τὸ ξυράρισμα τοῦ προσώπου, ἀντὶ τῆς χρήσεως τῶν ὑδάτων τῆς «Κολωνίας», ἄτινα οὐδὲν ἄλλο εἰσὶ παρά καθαρὸν οὐνόπνευμὸν μα, διαφόρους ἐπόψεις εἶναι προτιμότερα ἢ χρῆσις τοῦ «Δερμοφίλου», ὅπερ, ἐκτὸς τῆς ἀντσηπτικῆς αὐτοῦ ιδιότητος οὐδεμίαν καυστικὴν ιδιότητα ἔχει. Διὰ τὴν ἐξάλειψιν τῶν κηλίδων και τοῦ μελαψοῦ χρώματος τοῦ παραγομένου ἐξ ἡλιακῆς ἐπιδράσεως, ἀρκεῖ τὸ «Δερμόφιλον» διὰ τουλαπανίου ἐλαφρῶς τριβόμενον ἐπὶ τοῦ προσώπου. Ὅταν διαρκῶς κάμνη τις χρῆσιν τοῦ «Δερμοφίλου» ἀρκεῖ νὰ ὑγραίνεται τὸ πρόσωπον δι' αὐτοῦ. Διὰ ἀναμίξεως τοῦ «Δερμοφίλου» τοῦ κατὰ ἐκ τοῦ «Δερμοφίλου» ἐντὸς ἡμίσεως ποτηρίου ὑδάτος παράγεται ἀντσηπτικὸν φάρμακον, ὅπερ καθαρίζει και λευκαίνει τοὺς οδόντας. Τὸ ρηθὲν μίγμα τοῦ «Δερμοφίλου» λαμβανόμενον ὡς γαργάρα καθ' ἑκάστην πρωίαν εἶναι προτιμότερον ὄλων τῶν οδοντοκόνων και οδοντοαλοιφῶν.

Μοναδικὴ ἀποθήκη και πώλησις: Φαρμακεῖον «ΧΑΜΑΠ» ἐν Πόλει ὁδὸς Βεζιρετζὶ και ἐν Γαλατῇ κατάστημα μυροποιοῦ Ἰωσήφ «ΥΣΣΑΡ», ὁδὸς Τούρελ ἀριθ. 321ῆρ,

ΕΤΟΣ ΠΕΜΠΤΟΝ

Ἐν Κων)πόλει 30 Δεκεμβρίου 1903

ΑΡΙΘ. 25

ΟΡΟΙ ΕΓΓΡΑΦΗΣ

Η

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Ἐν τῇ πρωτεύουσῃ γρ. 50
Ἐν ταῖς ἐπαρχίαις » 60
Ἐν τῇ ξένῃ, φραγ χρ. 15
Ἐξέμνηνοι κατ' ἀναλογίαν.

ΒΟΣΠΟΡΙΣ

Αἱ συνδρομαὶ προπληρόνονται ἐπὶ ἀποδείξει φεροῦσῃ τὴν σφραγίδα τοῦ φύλλου και τὴν ὑπογραφήν τοῦ ἑτέρου τῶν Διευθυντῶν.

Πληρωμαὶ και αἰτήσεις ἀπ' εὐθείας πρὸς τὴν Διεύθυνσιν.

Ὁ κρατῶν τὸ πρῶτον φύλλον λογίζεται συνδρομητής.

Διευθυνταί: ΚΟΡΝΗΛΙΑ Δ. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ ΚΑΙ ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ Τ. ΤΑΒΑΝΙΩΤΗΣ

«Ὁ πᾶσιμαί τας Λάριτας ταῖς Μούσαις σὺγκριταμγνῆς, ἡδίσταν σὺζυγίαν.» Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. Στ. 673—5

ΧΡΗΣΤΟΥ ΠΑΝΤΑΖΙΔΟΥ Δ. Φ.

Καθηγητοῦ τῆς φιλολογίας και ἱστορίας

ΒΡΑΧΕΙΑ ΑΝΑΛΥΣΙΣ ΤΗΣ ΟΡΕΣΤΕΙΑΣ ΤΟΥ ΑΙΣΧΥΛΟΥ

Δημόσιον Μάθημα
γενόμενον

ΕΝ ΤΩΙ ΕΛΛΗΝ. ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΩΙ ΣΥΛΛΟΓΩΙ
τῇ 23ῃ Νοεμβρίου 1903

Πλὴν τῶν ἐν ταῖς εἰδικαῖς συνεδρίαις τοῦ Συλλόγου και ταῖς ὑπὸ τῶν διαφόρων αὐτοῦ ἐπιτροπειῶν γενομένων ποικίλων ἀκοινωνήσεων και ἐπιστημονικῶν συζητήσεων, ὁ ἡμέτερος Σύλλογος πρὸς ἐκπλήρωσιν τοῦ γενικοῦ αὐτοῦ σκοποῦ, τῆς παρ' ἡμῖν δηλδ. καλλιέργειας και διαδόσεως τῶν γραμμάτων καθύλου, ἐξ ἀρχῆς ἔταξε και τὰ δημόσια μαθήματα, διὰ τῶν ὁπῶν ἐν εὐρυτέρῳ κύκλῳ μεταδίδονται ποικίλοι ὀφέλιμοι και ψυχαγωγικαὶ γνώσεις. Ἀκούσης δέ μοι τῆς ἐξέξεως τῶν τακτικῶν δημοσίων μαθημάτων τῆς ἐπιστάσεως ΜΓ' συλλογικῆς περιόδου, πρόφορον ἐθεώρησα νὰ παρᾶσχῶ ὑμῖν σύντομον και ἀπλὴν ἀνάλυσιν τῆς περιλαμβανούσης τρεῖς ἐκ τῶν περιωθεισῶν ἐπιτᾶ τραγωδίας τοῦ μεγαλοφωνοτάτου τῶν τραγικῶν Αἰσχύλου και μοιολετικῶς καλομένης Ὀρεστείας, ἥτις ἐκ τῆς γάρβιν τοῦ νεωτέρου θεάτρου γενουμένη, γεωμνηκῆς διασκευῆς εἰς κακίζηλον ἰδίωμα παρρηθεσικῆς τῆς σκητῆς τοῦ ἐν Ἀθήναις βασιλικῶ θεάτρου παρασταθεῖσιν πὸ λὴν και δικαίαν και ἐκεῖ και πα τῆς ὑ τοῦ ἑλληνικοῦ ἡγεῖρε ἀποδομασ αν και ἀγα νκε ητι οἱ μνον διὰ τὴν τολμη'εῖσαν ε τ πωτικαν γελοιοποιεῖσιν τὸ σ β μ α του τῶν προγῶνω τραγικο., ἀλλὰ και διὰ τὴν διαστρο-

φήν, τὸν ἐξευτελισμὸν και τὴν βεβήλωσιν, ἅπερ δυστυχῶς ἀπὸ τινος ὕρισταται ἡ εὐγενεστάτη ἡμῶν ἔθνη γλῶσσα ὑπὸ εὐτυχῶς εὐαρίθμου τάξεως παραδόξων λογίων, οἵτινες ματαίως προσπαθοῦσι νὰ ἐπιβάλωσιν εἰς τὸν ἑλληνικὸν λαὸν νόθον γλωσσικὸν συνονθύλευμα ξενικῶν, πεπατημένων και ἀμαθῶς και ἀτέχνως σφυρηλατομένων ἀρχαῖων λέξεων και ταπεινοτάτων και ἀηδεστάτων φρασεῖδιων. Ἡ νῦν γραφουμένη Ἑλληνικὴ γλῶσσα σινηέουσα ἡμᾶς στενωῶς και ἀρρηκτως πρὸς τὸ παρελθὸν και πρὸς ἀπάσας τὰς σημερινὰς ἐπιστημονικάς, λογοτεχνικάς και κοινωνικάς ἡμῶν ἀνάγκας πληέστατα ἀνταποκρινομένη, εἶναι ἡ γενικὴ τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους γλῶσσα, πολυτιμώτατον λείψανον ἀ χάτας εὐκλείας και εὐγενείας και λαμπρῆν και ἀθάνατον κτῆμα τῆς Ἐκκλησίας και τοῦ Γένους.

Ὅτε μετὰ τὰ μνηκὰ οἱ Ἀθηναῖοι ἐκ τῶν ἐνδύων πολεμικῶν ἔργων φρονηματισθέντες πάσης ἤπτοντο μαθήσεως και αἱ κλειναὶ Ἀθῆναι κατέστησαν τὸ τῆς Ἑλλάδος ἀπάσης κοινὸν παιδευτήριον, πανταχόθεν συνήρχοντο ποιηταί, φιλόσοφοι, λογογράφοι, σοφισταί, καλλιτέχναι και λοιποὶ ἐπιστήμονες εἰς μέσον ἄγοντες ἑκάστος, εἴτε Ἀθηναῖος, εἴτε ξένος, τὰ πνευματικὰ αὐτοῦ κεφάλαια. Καὶ οὐ μόνον τὰ γυμνάσια και αἱ παλαίστραι και αἱ πάσης παιδείσεως σχολαί, ἀλλὰ και αἱ νοκοὶ και αἱ ἐρτζὶ και αἱ πανηγύρεις, και αἱ μουσικοὶ και αἱ πιητικοὶ ἀγῶνες και αἱ στοαὶ και τὸ θέατρον τοῦ Διοῦσου, και ἡ ἀγορὰ και αἱ ἐκκλησίαι και αἱ περίπατοι και οἱ οἶκοι και τὰ δικαστήρια και αὐτὰ τὰ δεσμοκτήρια ἐχρησόμενον εἰς συζήτησιν και φωτισμὸν. Τότε ἡ πόλις τῶν Ἀθηνῶν ἐρθασιν εἰς τὴν ὑπερτάτην ἀκμὴν τῆς

δυναμείας και ανακλιτικής, διό και τελειοποιείται νέον είδος ποιήσεως, τὸ δράμα, ὡς ὄργανον τῶν ἐννοιῶν καὶ συναισθημάτων τῆς περὶ οὐδο ταύτης. Τὸ δράμα εἶναι πρωτότυπον τι δημιουργία τῆς ἑλληνικῆς δικαιοσύνης καὶ ἀνεπίτρυχτη κατὰ φύσιν ἐκ τῶν δύο παλαιότερων εἰδῶν τῆς ποιήσεως καὶ ἐκ τῶν ἑορτῶν τοῦ Διονύσου. Καὶ τὰ μὲν χορικά καὶ αἱ μορφῆαι μχοτυροῦσι προδήλως τὴν συνάφειαν αὐτῶν πρὸς τὴν λυρικὴν ποιήσιν κατὰ τε τὸ περιεχόμενον καὶ τὴν μουσικὴν ἀπαγγελίαν, ὃ δὲ διάλογος, ὡν φορεὺς τῆς πράξεως καὶ τοῦ μύθου, ἔχει σχέσιν πρὸς τὴν ἀνεξάντλητον πηγὴν τοῦ μύθου, τὰ ἐπικά ποιήματα, ὡς ἄριστα ἐξέφρασε τοῦτο ὁ Αἰσχύλος ὀνομάσας τὰ δράματα αὐτοῦ «τεμάχη τῶν μεγάλων διίπων τοῦ Ὀμήρου». Πάντα δὲ τὰ δράματα τοῦτο εἶχον τὸ κοινόν, ὅτι ἡ ὑπόθεσις ἐξυφάνετο διὰ δρώντων προσώπων· καὶ ἐκ μὲν τῶν σ.μ.ω. διηγήσεων τῶν ψαλλομένων εἰς τὰς ἑορτὰς τοῦ Διονύσου ἠξήθη ἡ τραγωδία, ἣτις ἐκ πρώτης ἀρχῆς σοβαρὸν ἔχουσα χαρακτῆρα κατὰ μικρὸν ἀπεδείχθη ἡ συγκινοῦσα καὶ καθαιρούσα ἐκείνη παράστασις σπουδαίας καὶ τελείας πράξεως. Κορυφαῖοι δὲ καὶ ἐπισημότατοι τῶν τραγικῶν ποιητῶν εἶναι ὁ πατήρ τῆς τραγωδίας Αἰσχύλος, ὁ μέγιστος τραγικός Σοφοκλῆς καὶ ὁ τραγικώτατος Εὐριπίδης. Ἡ εὐκολία δέ, μεθ' ὧν ἐξετάξουν ἀπὸ τῶν ἀμαξῶν ἀπανταχοῦ τὰ σκώμματα κατὰ τοὺς βραχίλους κώμους καὶ τὰς τάσεις πρὸς γελοιοποίησιν καὶ μίμησιν τῶν ἀνθρωπίνων ἀδυναμιῶν, παρισταμένων ἐν μορφαῖς ζώων, ἐξέτρεφον τὸ στοιχεῖον τῶν ἐκ τοῦ βίου καὶ τῶν καθεστῶτων λαμβανομένων γελοίων καὶ σκωμμάτων καὶ παρεῖχον τροφὴν ἀφθονοὴν εἰς τὴν ἀπύκνην κωμῶδιαν, ἣτις ἐτελειοποιήθη ὑπὸ τοῦ ἐξοχωτάτου τῶν κωμικῶν πάντων τῶν χρόνων Ἀριστοφάνους.

Ἐπὶ Αἰσχύλος ὡν γόνος ἀριστοκρατικῆς οἰκῆς καὶ ἀνὴρ ὑψηλόφρων ἀπεδοκίμαζε τὴν ἀκρατον καὶ βιαίαν τῶν ἄλλων ἑλλήνων καταδυναστείαν καὶ ἠγωνίζετο παντὶ σθένει νὰ διατηρήσῃ τὰς αὐστηρὰς ἀρχὰς τοῦ δικαίου καὶ τῆς ἠθικῆς, πρὸς δὲ καὶ νὰ συγκρατήσῃ πάντα τὰ τῆς πόλεως καθιδρύματα καὶ τὰς ἐξουσίας, διὰ τῶν ὁποίων ἡ εὐκοσμία ἐσφίξετο τοῦ Ἰστυφάνου

ἄστεως. Διὰ τοῦτο ἐξετίμα μὲν τὰς πράξεις καὶ τοὺς ἀγῶνας τοῦ ἐπιδηξίου στρατηγοῦ Θεμιστοκλέους, ὅστις πρὸς ἐπιτυχίαν τῶν φιλοδοξῶν σχεδίων τοῦ προὔτμα πολλὰς καὶ μὴ δίκαια μέσα, ἀλλὰ τὸν δίκαιον καὶ συνετὸν καὶ μετριοπαθῆ καὶ ἐνάρετον πολιτευτὴν Ἀριστείδην περὶ πλείστου ἐποιεῖτο καὶ πρὸς τοῦτον ἀποθλέπων ἐποίησε τοὺς περὶ Ἀμφικράου στίχους,

Ὁδὲ γὰρ δεκτὴν ἀριστος, ἀλλ' εἶναι θέλει, βαθεῖαν ἄλοκα διὰ φρενὸς καρπούμενος, ἐξ ἧς τὰ κερτὰ βλαστάνει βουλευματα, καὶ τούτων ἀπαγγελέντων, ὁλόκληρον τὸ θέατρον ἡτένισε πρὸς τὸν Ἀριστείδην· διότι εἰς ἐκεῖνον ἠρμοζεν ὁ ἐπαινος οὗτος. Καὶ ὅτι ἐνεκα σφοδρῶν ἐνταγωνισμῶν τὸ δημοτικὸν κῆρυγμα ἠγωνίζετο νὰ καταλύτῃ καὶ τὰ τελευταῖα λειψανά ἀριστοκρατικῆς ἐξουσίας, αὐτὸν τὸν Ἀρειον πάγον, ὅστις ἐν τῇ δημοσίᾳ καὶ τῇ ἰδιωτικῇ βίᾳ ἐνεκοπέ πως τὰς κατασχέτους τοῦ πλήθους ὀργὰς, ὁ Αἰσχύλος διενόηθη νὰ διδάξῃ τὴν τελευταίαν τοῦ τριλογίαν, τὴν Ὀρέστειαν, ἐν τῇ ὁποίᾳ πρὸς ἄλλοις καὶ τὸν Ἀρειον πάγον ἐγκωμιάζει ὡς ἔρυμά τε χώρας καὶ πόλεως σωτήριον, κερδῶν ἄθικτον βουλευτήριον, ὅποσον οὐδεὶς ἐκ τῶν ἀνθρώπων ἔχει οὔτε εἰς τὴν Σκυθίαν οὔτε εἰς τοὺς τῆς Πελοποννήσου τόπους.

Ἡ ὁλόκληρος ἄχρις ἡμῶν περιωθεισα τριλογία, ἡ Ὀρέστεια, ἡ δικαίως λογιζομένη μετὰ τὸ ὀμηρικὰ ἔπη τὸ πολυτιμώτατον τῆς ἑλληνικῆς ποιήσεως κειμήλιον ἀποτελεῖται ἐκ τριῶν δραμάτων τοῦ Ἀγαμέμνονος, τῶν Χορηφόρων καὶ τῶν Ἐθμερίδων, καὶ ἐδηξήθη, τῷ β'. ἔτει τῆς 80ῆς Ὀλυμπιάδος (458 π. χ. μετὰ τοῦ σατυρικοῦ δράματος Πρωτέως, τυχοῦσα τῶν πρωτείων.

Ὁ φόνος τοῦ Ἀγαμέμνονος ὑπὸ τῆς Κλυταιμῆστρας, ἡ ταύτις καὶ τοῦ Αἰγίσθου τιμωρία ὑπὸ τοῦ Ὀρέστου καὶ ὁ καθαρισμὸς καὶ ἡ ἀπολύτρωσις τοῦ μητροκτόνου ὑπὸ τῶν δικαστῶν καὶ τῆς θεῆς χάριτος ἀποτελεῖται ἐν τέλει ὄλον διὰ κοινῆς ἰδέας συναπτόμενον, ὅτι ἡ ἐν γῆς πρᾶξις γεννώσα τύφλωσιν καὶ ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν μεταβαίνουσα δὲν ἐκφεύγει τὴν τιμωρίαν. Ἐν τῷ οἴκῳ τῶν Πελοπιδῶν κατὰ τὴν παράδοσιν ὁ Ἀτρεὺς φονεύει τὰ τέκνα τοῦ ἀδελφοῦ του Θυέστου, Τάνταλον καὶ Πλησθένην καὶ ὁ υἱὸς τοῦ Ἀτρεὺς Ἀ-

γαμέμνων χάριν δόξης πολυμικῆς, ὑπὲρ τῆς ὁποίας ἐχούθη μυριάδων ἀνθρώπων ἀθῶν αἷμα ἐν τῇ Τροίᾳ, ἐθυσίασε καὶ τὴν θυγατέρα του Ἰφιγένειαν ἐπὶ τοῦ βωμοῦ τῆς Ἀρτέμιδος, περναῶν τὴν θέλησιν τῆς θεᾶς, ἣτις, ζητήσασα τοιαύτην σχεδὸν ἀδύνατον θυσίαν, ἐπειράτο ν' ἀποτρέψῃ τὴν ἄλωσιν τῆς προφιλοῦς αὐτῇ Τροίας καὶ τὸν φόνον τοσοῦτων ἀδρῶν ἢ δ' ἐπακολουθήσασαι δολοφονία τοῦ Ἀγαμέμνονος καὶ τῆς Κλυταιμῆστρας ἢ το φυσικὸν ἀποτέλεσμα τῆς παρὰ τῶν θεῶν καὶ τῶν Ἐρινύων εἰσακουσθεῖσις ἀρχῆς τοῦ Θυέστου.

Ὁ Ἀγαμέμνων, ὅστις παρίσταται ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ ὡς μέγας καὶ εὐκλεῆς ἀρχηγός, ἐπὶ τὴν κεφαλὴν τοῦ ὁποίου αἰωρεῖται στυγνὴ εἰμαρμένη διὰ τὰ παραπτώματα τὰ τε ἰδία καὶ τὰ τοῦ πρόπαλαι νοσοῦντος οἴκου τῶν Ἀτρειδῶν, εἶναι ὁ πρωταγωνιστὴς ἐν τῷ πρώτῳ ἐπωνύμῳ δράματι τῆς τριλογίας καὶ περὶ τὸν χαρακτῆρα καὶ τὰς τύχας αὐτοῦ στρέφεται τὸ δράμα καὶ διατρέβουσα. τὰ τε δρῶντα πρόσωπα καὶ ὁ χορός. Ἡ δὲ Κλυταιμῆστρα ἴσταται κατέναντι τοῦ Ἀγαμέμνονος ἐν τῷ δράματι ὡς γυνὴ δουλεύουσα ἀλογίστως εἰς τὰς ὀργὰς καὶ ὀρέξεις αὐτῆς, θρασυία δὲ καὶ ἐπινοητικὴ μηχανῶν εἰς διάπραξιν τῶν πονηρῶν αὐτῆς βουλευμάτων.

Ὁ Ἀγαμέμνων ἀναχωρῶν ἐκ τοῦ Ἄργους ὑπέσχετο εἰς τὴν Κλυταιμῆστραν ὅτι διὰ διαδοχικῶν πυρῶν ἐκ τῆς Ἀσίας εἰς τὴν Εὐρώπην θαναγγεῖλη τὴν νίκην τῶν Ἑλλήνων καὶ τὴν ἄλωσιν τῆς Τροίας. Ὁ σκοπὸς δὲ ἐπὶ τῆς στέγης τοῦ μεγαλοπρεποῦς οἴκου τῶν Ἀργείων ἐφύλαττε νυκτὸς τε καὶ ἡμέρας κατ' ἐντολὴν τῆς Κλυταιμῆστρας. Καὶ κατὰ τὸ δέκατον ἔτος αἰρνης ἐν κειρῶν νυκτὸς βλέπει τὸν λάμποντα ἀπὸ πολλοῦ ἀναμεινόμενον ποθητὸν πυρῶν καὶ πλήρης χαρᾶς κομίζει τὴν καλὴν ἀγγελίαν εἰς τὴν ἔτι κοιμωμένην σύζυγον τοῦ Ἀτρεΐδου. Τότε δὲ αὐτῆ ἄμα τῇ ἡμέρᾳ καλεῖ ἕνα εἶπη τὰ περὶ τοῦ πυρῶν εἰς τοὺς γέροντας, τῆς πόλεως, ἐκ τῶν ὁποίων συνάγεται καὶ ὁ χορός. Καὶ οὕτω πρὸς τὸν δραστηκώτατον τοῦ φύλακος πρόλογον καὶ τὸ μακρὸν τοῦ χοροῦ ἄσμα συνάπτεται προοῖοντος τοῦ λόγου ἡ χάρις περιγραφή τοῦ διὰ τῶν φρικτῶν ἀπὸ ὄρους εἰς ὄρος καὶ ἀπὸ περσῆς εἰς παραλίαν ἀγομένου ἑλληνικοῦ τηλε-

γράφου. Ἐν τούτῳ δ' ἡ Κλυταιμῆστρα ἐξαγγέλλει μὲν εἰς τοὺς θακρόντας ὑπὸ χαρᾶς γέροντας τὴν νίκην τῶν ἑλλήνων «Πριάμου γὰρ ἠρήκασιν Ἀργεῖοι πόλιν» καὶ ἐξαίρει τὴν ἄλωσιν τῆς Τροίας, ἀλλὰ καταλήγει δι' εὐχῶν πρὸς τοὺς νικητὰς ἢ μᾶλλον ἀπειθῶν αὐτοῖς ἀπειλήν, τὴν ὁποίαν ὁ χορὸς ἀδυνατεῖ νὰ ἐννοήσῃ, ἀλλὰ τῆς ὁποίας ἡ ἐννοα δὲν διαφεύγει τὴν ὀξυδέρκειαν τοῦ θεατοῦ· ἐάν, γνωρίζωσι νὰ σέβωνται τοὺς πολιούχους θεοὺς κυριευθείσης πόλεως καὶ δὲν παραβιάζωσι τὰς ἱερὰς αὐτῶν κατοικίας, δὲν θὰ εὐρωσι τὸν θάνατον ἐν τῷ μέσῳ τῆς εὐτυχίας τῶν. Εἴθε νὰ μὴ καταλάβῃ τὸν νικηφόρον στρατὸν ὑπὸ ἀπληστίας νικώμενον ὁ πόθος τοῦ νὰ καταστρέψῃ ὅσα δὲν πρέπει· διότι ἂν ἀνεχώρει πρὸς τοὺς θεοὺς ἀσεβήσας, πρὸ τῆς εἰς τὸν οἶκον σωτήριος ἐπανόδου του θὰ ἐξηγειρετο κατ' αὐτοῦ ἡ ἐκδικησις τῶν καταστραμμένων.»

Οἱ γέροντες μετέλοιπαι τῆς χαρᾶς, τὴν ὁποίαν ἐφάνετο ὅτι ἐδείκνυεν ἡ Κλυταιμῆστρα διὰ τὸ ἀναγγεῖλαι μέγα γεγονός καὶ ἐν μακρῷ ἄσματι οὐ μόνον ἀναπολοῦσι τὰς διαφορὰς περιπετείας τῆς Τρωικῆς ἐστρατείας, ἀλλὰ καὶ τόνους ἄδουσι σκῆθροποτάτων προοιωνισμῶν κακοδαμονίας τοῦ γένους· τῶν Ἀτρειδῶν. Αἱ κριτικαὶ παύουσι καὶ προσεθῶν εἰς τὴν νύμφην ὁ κήρυξ Ἰαλθύβιος χαιρετίζει μετὰ στοργῆς τὸ ἔδαφος, διηγεῖται τὰ κατὰ τὸν πλοῦν, καὶ ἐξαγγέλλει τὴν ἄλωσιν καὶ καταστροφὴν τῆς Τροίας καὶ τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ Ἀγαμέμνονος. Ὁ δὲ χορὸς πάλιν διὰ θυμιαστῶν θλιβερῶν ὀδῶν ἐκφράζει ὅτι ἡ ἀσεβὴς πρᾶξις ἐπάγει δυστυχίαν καὶ ἡ ὕβρις γεννᾷ ὕβριν μέχρι καταστροφῆς τοῦ γένους, ἡ ἐξωτερικὴ λάμψις δύναται ἐπὶ μακρὸν νὰ καλύψῃ τὴν ὑπέροπταν δυστυχίαν, θρακβεύει μὲν ὁ ἀσεβὴς χρόνον τινα, ἀλλ' ἡ ταπεινώσις αὐτοῦ θὰ ἦναι κατόπιν ἐλαττωτέρα, ἐν ᾗ παρὰ τῷ δικίῳ καὶ εὐσεβεῖ διαμένει ἡ εὐτυχία. Καὶ ἐνταῦθα ὁ ποιητὴς γίνεται διαπύρσιος κήρυξ τῆς δικαιοσύνης, ἔχει πανταχοῦ καὶ πάντοτε ἀνὰ στόμα τὸ ὄνομα τῆς Δίκης καὶ ἐπαναλαμβάνει ὅτι ὁ τοῦ δικαίου οἶκος· κείποτε εὐδαίμονεϊ.

(Ἐπεταί συνέχεια)

Η ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΒΟΣΚΟΠΟΥΛΑΣ

Α'.

Γλυκειά βραδυά ! ό ήλιος τό βουνό
μή λίγο φώς έρρόδιζε περιώντας
φυσούσε άγέρι λίγο, σιαγάό,
τά κυπαρίσσια έλαφροκινώντας

Γλυκειά βραδυά· μαγιάτικη δροσιά
θαρρείς τά χόρτα άνασταίνει άκόμα·
πέρα χλωρά προβάλλουν τά ρησιά
μυσ' 'ς τό γαλάζιο του πελάγου χρῶμα.

Γλυκειά βραδυά, πρωτοχροιάς βραδυά
τά σύννεφα μ' άχτίδες χρυσοβρέχει
... θαρρείς διπλά εφραίνει τήν καρδιά
χαμόγελο γαλήνης δταν έχη ! ...

Θαρρείς κρυθά ό Πλάστης μās μηνά
μ' έκεινη τήν γλυκόφωτη άκτίδα,
ό χρόνος μας ό νέος πώς γεννά
χαμόγελο, ειρήνη και έλπίδα.

Β'.

Μιά βοσκοπούλα, κόρη άγγελική,
λευκή ώσαν με σύννεφα πλασμένη,
'ς τήν θύρα τής καλύβης της έκει
έκάθονταν χλωμή και λυπημένη.

Κι' ό Γιάννης, ό χρυσόμαλλος βοσκός,
νεγός λιγερός ώσαν δεινός του Μάτ,
τής κόρης ό άρραβωνιστικός,
χαμογελώντας ίστανε 'ς τό πλάι.

— 'Σάν τί θυμάσαι, 'Αρθούλα λιγερή,
και λυπημένη ή μορφή σου σκάνει ;
(τής λέει με φωνούλα τρυφερή.)
'πές μου, τί λύπη ή καρδιά σου κρύβει ;

Πρωτοχροιά, επιθυμητή βραδυά
κ' άλλάζονται θερμά φιλιά και δώρα
άχ, 'πές μου με χαρούμενη καρδιά,
τί δώρο θέλεις τά σου φέρω τώρα ;

Γ'.

Και ή 'Αρθούλα: — 'Ρωτάς, Γιαννάκη,
τ' έχω και σκόβω λυπητερά ;
τάγαπητό μου έχασ' άρνάκι,
πού τό βοσκούσα μ' άγρή γαρά ! ...

... Ναί· τό λευκό μου άρνάκι έχασα ! ...
με λυπημένη κράζει φωνή.
δρε· τήν λύπη δέν τήν έξέχασα.
άχ' ή καρδιά μου πώς τό ποτεί !

Τώρα κοιτεύει μήνας πού μ' άφησε
μή τήν γλυκειά του τήν έμμορφιά
μέσ' 'ο τήν καρδιά μου θαρρείς ζωγράφισε
άγνωστο χέρι, βαθεία βαθεία ! ...

... Τι ξέρεις λύκο· ποιος μου τό 'μάτιασε
άγριος, μαύρος μεσ' 'ς το βουνό·
μόνο τό ηδρε, μου τό κομμάτιασε
με σκληρά τύχια τό όργανό ...

Τώρα τάκούω μέσα 'στον ύπνο μου
αμπέ, μπέ· τά κράτη ών τά θρηνη ...
μή δέν τό βλέπω ποτέ 'στον ύπνο μου !
... άχ, ή καρδιά μου πώς τό ποτεί !

'Ασπρα, ών χιόνι, πού 'στα θεώρατα
στοιβά'ετ' όρη, είχε μαλλιά ...
— γελās ; ... τά δάκρυα αυτά σιγηρώς τα,
— μέσ' 'ς τή θερμή μου τήν άγκαλιά,

μ' άγάπη μάνας τό έμεγάλωνα
με γλυκά χάδια και με φιλιά,
και 'στο λαιμό του κορδέλλα σκάλωνα
χρυσή, γαλάζια, τριανταφυλλιά.

και 'ς τήν κορδέλλα, τό μισομέρι,
σκάλωνα κάπου άνω χλωρό,
ταγίζοντάς το με τόνα χέρι
πράσινο χόρτο και δροσερό ...

'Α ! ... κρίμα, κρίμα, γλυκό άρνάκι μου,
τόρα δέν σ' έχω κοντά μου πλειά ! ...
έρημο τώρα τό βουναλάκι μου
κ' ή ήσυχή μου μένει φωλιά ! ...

... και τό ποτάμι 'ς τόν κάμπο πέρα,
δπού κυλάει κέμ' άργυρό,
πού μου τό 'πότιζε κάθε μέρα
με τό νερό του τό δροσερό,

τό ποταμάκι πού μουρμουρίζει,
με τήν φωνή του τήν σιακή,
αποδναι, 'Αρθούλα, — μου ψιθυρίζει, —
ποδναι, 'Αρθούλα, τάσπρο σου άρνί ; ...

... 'Ρωτάς τί δώρο τά θέλω Γιάννη,
άπόψε πούναι χρυσή βραδυά ;
κάνενα δώρο δέν θά με 'φράνη
γιατ' έχω πόνο μεσ' στην καρδιά ! ...

Οδτ' άν μου φέρης λαμπρά στολίδια,
χρυσό ζωάρι, φλωριά χρυσά,
μύρια διαμάντια ώσαν καρύδια
κοράλλια άνθάτα και περισσά ! ...

Δάκρυα πλήθια άργυροτρέχουν
τά βλεφαρά της γοργά, γοργά,
και τά λευκά της τά χέρια βρέχουν,
και 'στα χορτάρια κυλούν σιγά.

Δ'.

Τά δένδρα γέρω έλαφροκινεί
γλυκός βορῆς, πού σιαγά διαβαίνει
τρεμονλιαστά τής κόρης ή φωνή
άντιλαλει και σβύνει λυπημένη.

Σωπαίνει ό Γιάννης τήν 'Αρθή μοράχη
δακρυλουσομένη κεί τήν παραιτά,
με χαμογέλοιο τής γυρνά τήν ράχι,
με χαμογέλοιο φεύγει και πετά.

'Εκείνη μεσ' 'ς τό τόσο καρδιοχτύπι
δέν ξέρει τί τά βάλη με τό ρού της !
γιατί, γιατί, 'στην έδική της λύπη
χαμογελούν τά χείλη του καλού της ; ...

Ε'.

'Ενύχτωσε και κάθονται τριγύρω 'στο τραπέζι
πατέρας, μάνα κ' ή 'Αρθή ή συννεφοπλασμένη
τάδέλφι της, μικρός βοσκός, γλυκειά φλογέρα
[παίζει
κ' άκούουν με χαμόγελο οι χέροι άνασασμένοι

'Απ' έξω ψάλλουν κάλαντα παιδιά με τό φανάρι
και χαιρετίζουν χαρωπά τόν χρόνο και τό μήνα·
ών διαμαντόχρυσος φανός άστράφτει τό φεγγάρι,
κ' άπ' τό μικρό παράθυρο κυλά γλυκειάν άκτίνα·

Μέσα γλυκόφωτο γελά τό άργυρό λυγνάρι
γλυκειά ή πήττα μυρωδιά εις τό τραπέζι βγάνει
τριγύρω μήλα, κάστανα, γλυκό κρασί, μοσχάρι·
μή χέρι αυτόι δέν βάλουσε φυλάγουσε τόν Γιάννη.

Κτυπά ή θύρα· έρχεται, 'Αρθούλα, ό καλός σου.
για σήκω κ' άποδέξου τον, για σήκω και καρδιώσου
'Αρθούλα, έρχετ' έρχεται· τί άρά γε σέ φέρει ;
τί είν' εκείνο πού κρατεί 'ς τό άριστερό του χέρι;

— Καλή σας 'σπέρα, λέγει αυτός, Πατέρα και
[Μητέρα,
δότε το χέρι 'στο παιδί τό τρίτο σας έμένα·
καλή σου 'σπέρ 'Αρθούλά μου !· μικρό μου καλή

[σπέρα
νάσαι τά χρόνια σας πολλά χρυσά και άγιασμένα
Καλή σου 'σπέρα !· Τέκνα μας, τά ζήτε χίλια
[χρόνια

πάντα τριγύρω γελαστά τά 'μάτια σας τά βλέπουν
έγγόνια και δισέγγονα και τρεσε φοραίς έγγόνια
κ' άγγέλων κάτασπρα φτερά για πάντα τά ώς
[σκέπουν.

Κάθε πού σπείρετε 'στη γη μικρό σκυρι σιτάρι
με τήν βροχούλα του Θεού χίλια και δυό τά γείνη·
κάθενα μικρό δάκρυ σας, λαμπρό μαργαριτάρι,
πού τά σιορπίζετ' άφθονα 'στην 'Ελεημοσύνη ! ...

'Όπου τό πόδι σας πατεί 'στής γης τό περιβάλλι,
τριαντάφυλλο τά γίνεται κάθε ξηρό άγκάθι,
[κ' εις τήν ζωή σας όλη
νά μη γνωρίσετε ποτέ τής έχθρας και τά πάθη.

Στόματα, χέρια, μέτωπα, μαλλιά, θερμοφι-
[λιούνται
και κάπου, κάπου δάκρυα χαρās γλυκά κυλούνται
Γύρω 'στην τάβλα κάθονται άνασασμένοι τόρα·
άχ ! έφθασ' ή γλυκειά σιγημή πού θ' άλλαχθούν
[τά δώρα.

Καὶ τότε ὁ Γιάννης μας γυρνᾷ καὶ τὴν Ἀνθὴ
[κυντάζει
κ' ἐκεῖνο ποῦ 'στὸ χέρι του κρατοῦσε, ξεσκεπάζει.
— Γιὰ κὺττα Ἀρθούλα, τί κρατῶ! γιὰ κὺττα τ'
[εἶναι τοῦτο!
ἄχ! καὶ τι ποῦ προτιμᾷς ἀπὸ τῆς γῆς τὸν πλοῦτο!..

Τῆς φεύγει μὴδ γλυκερὰ φωνή!.. εἰν ὄνειρο ἢ ἄ-
[λήθεια;
— μπε, μπε!.. τάρνι της τὸ λευκὸ πηδᾶ 'στὴν
[ἀγκαλιά της
τὸ σφίγγει αὐτὴ δακρύζοντας μὲς' σὰ θερμὰ της
[στήθια,
τὸ πνίγει μὲς' σὰ χάδια της, μὲς' σὰ γλυκὰ φι-
[λιά της...

— Ἄχ! ποῦ τὸ ἦρες; λέγε μου! Κάτω μα-
[κρὰ 'στὸ μύλο
τῶδεδα μονάχο γὰ γυρνᾷ ἔνδεκα μέραις τώρα
τὸ πῆρα' μὰ δὲν θέλησα ὡς τώρα γὰ 'στὸ στείλω
γιὰ γὰ σὲ κάμω γὰ χαρῆς ε' αὐτὴν τὴν γλυκερὰ
[ῶρα

— Γιάννη, φλωρὰ μυρζόπληθα ἄν τώρα μ' εἶλες
[ῶσει.
μαργαριτάρια σὰν αὐγά, λαμπρὰ δηλιάτσια
[χίλια.
ποτὲ χαρὰ δὲν θάχυνε μὲς' στὴν καρδιά μου
[τόση,
τόση ὄροσιὰ δὲν θάσταζε 'στὰ θ.λεβερὰ μου χει-
[λιά!..

— Τεγὰ σου, χαρὰ σου, Γιάννη μας! ἔλεν σὶ
[γορεὶς καὶ πάλι,
κὶ ἀνοίγουν δευτέρη φαρὰ ὀλόθερμη ἀγκάλη
καὶ μὲ γλυκὸ γαμόγελο, μὲ τραγουδάκια μύρτα
ἀπλοχεροῦν, γερμύουνε, ἀδελιάζουνε ποτήρια.
*Ὡσὰν τὰνδόνζα χαρωπὴ, ἀγνὴ σὰν τὰγγελοῦδζα

ψάλλει, χορεῖ' ἢ συντροφιὰ. γελᾷ καὶ ξεφαντόνει
κ' ἐνῶ ἀκόμ' ἀκούονται γέλοια, χασαλε, τραγούδζα
Πρωτοχρονιάς χρυσόφωτη αὐγοῦλα ἔξημερόνει.

ΣΤ',

Φέρνει τὰνδόνζα ἢ αὐγὴ καὶ ὁ Μάις τὰ λουλούδζα,
ποῦ τὸ καθένα 'στὴν κορδὰ ὄροσιὰ καὶ μύσχο
[κρέδει,
μὰ τῆς χαρᾶς τὰ λούλουδα καὶ τὰ γλυκὰ τρα-
[γούδζα

φέρ' ἢ Ἀγαπὴ κὶ ἡ Εὐχὴ 'στὴν ταπεινὴ καλύδη.

ΚΟΡΝΗΛΙΑ Α. ΠΡΕΒΕΖΙΔΟΥ.

ΨΥΧΟΠΑΙΔΑΓΩΓΙΑ
ΨΥΧΟΠΑΘΕΙΑΙ ΕΝ ΤΩ ΣΧΟΛΕΙΩ
ΝΥΞΕΙΣ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΥΣ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΓΟΝΕΙΣ

Συνέχεια ἴδε ἀρ. 24

Καὶ εἰς φρεναπτάτας καὶ παρσιθηθείς ὑπὸ
κεινται τὰ τοιαῦτα παιδία. Ὁ Γουστὰτος Σίγγερ,
εἰς τῶν γερμανῶν διδασκάλων τῶν μετὰ στοργῆς
ἀσχολουμένων εἰς τὴν παθολογικὴν ἔρευναν τῆς παι-
δικῆς ψυχῆς, διηγείται τὸ ἑξῆς ἐν τῷ συντόμῳ
ἀλλ' ὠρσίῳ «περὶ προβληματικῶν παιδικῶν φύ-
σεων» ἔγφ του. «Μετὰ σ.ν.κ.τ.τ.μ.τ.σ. ἀναμίκτου
ἀναμνηστικῶν τὴν ἡμέραν ἐκείνην, καθ' ἣν ἡ μή-
τηρ ἐνὸς παιδίου ἐξᾶλλος ἐξ ὀργῆς ἐπῆλθε κατ' ἐμοῦ
κρυγάζουσα: «Ἐραπίττει τὸ παιδί μου! Ἐγὼ
δὲν τὸ εἶχον ραπίτη, πάντα δὲ τὰ παρόντα παι-
δια καὶ αὐτὸ τὸ δῆθεν ραπίτην ἐπεβεβαίουν τὴν
διβεβλιώτην μου. Ἐκ τῆς ἐρεύνης περὶ τοῦ μὴ
δοθέντος ἀλλ' ἐν τούτοις ληθέντος ραπίσματος
ἐξήχη ἐν τέλει ὅτι ἡ ἀσθενικὴ ψυχικὴ κατά-
στασις τοῦ παιδίου τὴν ἀπειλὴν ραπίσματος με-
τέβλεπεν εἰς ἀληθὲς ἠχρὸν ράπισμα. Κατὰ τριχμ
μόνον ἀπέχει τὸ ἰνδαλμα τῆς φα.τ.σ.σ.σ. ἀπὸ τοῦ
ψεύδους»⁽¹⁾.

Οὐχὶ σπανίως ἡ προσοχὴ εἶναι ἄτονος καὶ ἀ-
σταθῆς καὶ τῶν παραστάσεων ἡ συνειρμὸς δυσχε-
ρέστατος. Παιδίον τι ἐν Λειψία ἐν τῷ μαθηματι-
κῆς Πατριδογραφίας κατέβλεπεν ὑπερνήθρους
ἀλλὰ ματαίους κίπους, ὅπως τερῆση λογικὴν σει-
ρὰν ἐν τῇ περιγραφῇ τοῦ Πανεπιστημίου. αἱ εἰς τὸ
Πανεπιστήμιον τῆς Λειψίας (δικκοπή)... σπου-
δάζουν δῆμοι (δικκοπή)..... καὶ τυπώνουν εἰ-
κόνας».

Ὁ Γερμανὸς Günz καὶ ὁ Ἄγγλος Τζῶν
Conolly περιέγραψαν ἐξ ἰδίας παρατηρήσεως διά-
φόρους τύπους ψυχρπαθῶν παιδίων. Τοῦ δευ-
τέρου ἰδίως θαυμάζεται ἡ πίστις καὶ ἡ ἀρβία,
ὁ δὲ Ἐμμινγᾶους ἐν τῷ ἤδη μνησθέντι ἔργῳ αὐ-
τοῦ λέγει ἅ' ἡ διατύπωσις εἶναι τόσον πλιστικὴ,
ὥστε οἱ τύποι οὗτοι τῶν ἐκρύλων παιδίων ἴσταν-
ται ὡς ζωντανοὶ πρὸ ἡμῶν, μετὰ τῶν ἰσχυρῶς

2) G. Siegert. Problematische Kindesnaturen σ. 42.

ἐμφαινόμενων ψυχικῶν καὶ σωματικῶν χαρακτη-
ριστικῶν καὶ ἰδιοτήτων»⁽¹⁾.

Παρ εἰς συνεχῆ ἀναστροφὴν μετὰ τῶν παιδίων
δικτελῶν, ὡς εἶνε οἱ διδάσκαλοι καὶ ὡς πρέπει νὰ
εἶνε οἱ παιδαγωγοί, πρετέρησε βεβαίως τὸν ἴ-
τους τύπους ἐκφύλων κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον
χαρακτηριστικούς. Πρὸ τριῶν ἐτῶν εἰς τὸ πρῶ-
τον τοῦ ἐν Ἀθήναις Διδασκαλείου παρετήρησα
παιδίον, ὅπως ἀνέκων νὰ συγκινηθῆται περὶ
βουχέου χρονικοῦ δικσθήματος τὴν προσοχὴν αὐ-
τοῦ, ὅσον ἐνδιαφέροσα καὶ ἀνῆτο ἡ διδασκαλία.
Δέκα λεπτά ἢ ἐν τέτταρον μετὰ τὴν ἐναρξιν τοῦ
μαθήματος, τὸ βλέμμα αὐτοῦ ἐλάμβανε τὴν ἀό-
ριστον ἐκείνην ἐκφρασιν τοῦ μὴ προσέχοντος πρὸς
τὰ ἔξω, ἀλλὰ πρὸ σπλωμένου εἰς πλάσμα τι τῆς
φαντασίας: συνήθως ἐμειδίκα, ὡς νὰ ἔτερπον αὐ-
τὸ αἰετικόν, ἄς ἔξωγράφει πρὸ τῶν ψυχικῶν αὐ-
τοῦ ὀφθαλμῶν τὸ πνεῦμά του ἀποδιδράσκον τῆς
ἐν τῷ σχολείῳ πραγματικότητος.

Ἐν τῷ νοσηριωγαίῳ τοῦ Παρθενωγαίῳ
Σκορδέλη, πρὸ τινῶν ἐτῶν, παρετήρησα παιδίον
ἐξ ἐτῶν περὶπου, δυσυπότακτον εἰς τὴν στοιχειώ-
δη ἠθικὴν καὶ πνευματικὴν μόρφωσιν. Ἦτο
παντελῶς ἄμοιρον τῆς ἐννοίας τοῦ χρόνου καὶ τοῦ
τόπου: τὸ χθὲς καὶ τὸ αὔριον συνεφύροντο διαρκῶς
πρὸς τὸ σήμερον ἐν τῷ πνεύματι του. Οὐδέποτε
κατῶθεν νὰ ἐνώση δύο σημεία δ' εὐθείας γραμ-
μῆς ἐπὶ τοῦ πίνακος: συνέχει τὸ ἄνω πρὸς τὸ κά-
τω καὶ τὸ δεξιὰ πρὸς τὸ ἀριστερὰ. Ἐξήγησα
εἰς αὐτὸ ἐπανειλημμένως καὶ ἀπλοῦστατα, κατὰ
τὴν παιδικὴν ἀντιληψιν, τὸ ἐπάνω καὶ τὸ κάτω,
ἔστωρ πολλάκις ὑποδειγματικῶς γραμμὴν εὐθείαν
ἀπὸ σημείου τινος τοῦ πίνακος εἰς ἄλλο: μάλιστα
τὸ παιδίον ἐλάμβανε τὴν κίμωναν μετὰ τῆς δια-
βεβλιώσεως ὅτι θὰ σύνη τὴν ποθητὴν γραμμὴν,
ἀλλ' ἡ γραμμὴ ἐφέρετο πρὸς ἄλλην διεύθυνσιν.

Ἐν τῷ δὲ πνευματικῶς δὲν ὑπερβείναι τὴν ἀ-
νάπτυξιν τριετοῦς παιδίου, ἠθικῶς ἀνήκειν εἰς
τὸν τύπον ἐκείνον, τὸν ὁποῖον οἱ Γερμανοὶ καλεῖ
fruhklug. Ἐἶχον ἀρρητισθῆ παραστάσεις ἐν αὐτῷ,
αἵτινες τὸ πολὺ ἔπρεπε ν' ἀρρητισθῶσι μετὰ τὴν

1) Δέκα τρεῖς τοιαῦτα ψυχρπαθολογικὰ σκιαγραφεῖς
τοῦ Conolly, τῷ Günz, τοῦ Lachg, προσέστησεν ὁ
Ὀύρε ἐν τέλει τῆς περὶ φρενοπαθῶν ἐν τῷ σχολείῳ
πραγματικότητος του.

ἦδον Ἡμέραν τινὰ εἴλωσε κατὰ μόνας δεκαο-
κταέτιδα νεάνιδα ἐκ τῶν αἰο-ρ'φρον τοῦ Παρθε-
νωγαίῳ καὶ εἶπεν εἰς αὐτὴν μυστηριωδῶς:

— Ὅχι κατέβης ἀπὸ τῆς μικρῆς σκάλας: θὰ ἔχω
ἀμάξι κάτω νὰ μᾶς περιμένῃ: Ὅχι σὲ κλέψω, καὶ
θὰ φύγωμε!

Ἀναμνήσεις ξένου ἀ.ολκισίας ἐλμναζον ἐν
αὐτῷ ὑπολειμματα παρελθούσης διαφθορᾶς ἀνε-
κυκλῶντο ἐν τῷ βίθῳ τῆς μικρᾶς ἀσθενοῦς ψυχῆς.
Τὸ δ' στυγὲ: ὅν ἦτο ἐν τῶν θυμῶν τῆς αἰχμα-
λωσίας τοῦ ἀνθρώπου εἰς τὴν καταγωγὴν αὐτοῦ,
δὲ ἦν ἰσχύει τὸ ἀμειλικτον τῆς Γραφῆς: «Ἀμαρ-
τῖαι γονέων παιδεύουσι τέκνα.» Ὁ πατήρ του ἦτο
ἀλκοολικός

Μετὰ τῆς νοσηρῆς πνευματικῆς καταστάσεως
συνδέεται, ὡς ἐν τῷ μικρῷ ἑλληνοπαιδί, καὶ ἡ
ὑπὸ τοῦ Πρίτσερ ἐπικληθείσα moral insanity,
ἡ ἠθικὴ παράνοια. Τὴν ὑπὸ τοῦ Κόνολλου καὶ τῶν
ἄλλων σκιαγραφοῦμενα παρὰ ψεύδονται ἀνευ
τῆς ἐλαχίστης αἰδέως, κλέπτοσιν, εἶνε σκληρὰ
μέχρις ἀπανθρωπίας, ἄκοσμο τὸς λόγους καὶ τὰς
κινήσεις. Τὸ ἠθικὸν συναίσθημα, τὸ ὁποῖον ἐνωρὶς
ξεγεύρεται ἐν τῷ παιδίῳ, (1) ἐλλείπει ἐντελῶς ἢ
εὐαισθησία τῆς συνειδήσεως ὑπνώττει.

Αἱ φυσικαὶ προδιαθέσεις τῶν παιδίων, ὡς πα-
ρατρει ὁ Τζαίνις Σούλλυ δευθύνονται μετὰ τῆς
αὐτῆς ὀρμῆς ὅτι μὲν πρὸς τὸ ἀγαθόν, ὅτι δὲ πρὸς
τὸ κακόν. Ἐκπληκτικὴ εἶνε ἡ ἰκανότης αὐτῶν
πρὸς τὴν ἀρετὴν, ἀλλ' ὅμοια καὶ πρὸς τὴν κα-
κίαν. Εἶνε ἰκανὰ νὰ διαπράξωσι τὰς εὐγενεστά-
τας πράξεις καὶ νὰ καταπέσωσιν εἰς τὴν ἰσάτην
βουβίδα τῆς διαφθορᾶς⁽²⁾. Ἄλλ' ἂν εἰς τὰ ὑγιᾶ
παιδία τὸ αἰστοτελεῖον δυνάμει ὡς ὀρμὴ πρὸς
ψυχικὴν ἐνέργειαν ἐμφανίζόμενον, ἀναμένει τὰς ἐ-
ξῶθεν ἐπιδράσεις ὅπως τρεπῆ ταύτην ἢ τὴν ἐτέ-
ρην διεύθυνσιν καὶ παραγωγῆ ἢ ἐν ἐνεργείᾳ, εἰς
τὰ ψυγοπῆθῃ παιδία, ἢ δὴ ἐκ τῆς ἀρετηρῆς ἐνο-
πέργει ἐμυῶως ἢ πρὸς τὸ κακὸν προέκκλισις.

Ἐνίοτε ἡ ἠθικὴ παράνοια προαμείβει καὶ μετὰ
τὴν ὀπισθόποτε δικνοητικὴν ἀνέρωσιν. Ὁ Μώδ-
σλεῦ εἰς τὸ περὶ καταλογισμοῦ τῶν φρενοπαθῶν

1. bernard Perez Les trois premières années
de l' enfant.— Le sens moral.

2) Παιθολ. Frederick Tracy. Psychologn of Chil-
dhood. VI.

ΧΡΟΝΟΣ ΠΑΛΗΟΣ

Ἐσὸ ποῦ φεῖγεις, χρόνε μου, μὲ τὰ φτερά γεμάτα ἀπὸ ἐλπίδας καὶ χαρῆς. ἀπ' ὄνειρα χρυσῶν, ἀπὸ στεφάνια σπῆλιξιν μὲ τῆς ζωῆς τὰ νεύματα. ἀπὸ τραγούδια σούφραλλαν ἀγάπης περισσά,

Ἐσὸ ποῦ φεῖγεις καὶ πετιᾶς καὶ πίσω δὲ γυρίζεις τὰ ἰδιῶς μὲ τί χαμόγελο καθεὶς σὲ περιμένει. πές μου, τί φέρνεις ἔς τὰ φτερά, τί δῶρα μᾶς χαρίζεις μᾶς φέρνεις ρόδα ποῦ γελοῦν ἢ θλίψη ποῦ μαραίνει; Ἄλλοίμονον! μωρὸς ἀπὸ πιστεύεις ἔστῃς εὐτυχίας τὸ χλωρὸ κλωνάρι μοιάζει μικρὸ παιδίον ἀπὸ γυρτέλει ἀπὸ τὰ κέματα τὰ πάρη! Καθ' ἕνα χρόνος ἔρχεται καὶ φεύγει καὶ πετιᾶει καὶ ὁ ἀνθρώπος μαζί μ' αὐτὸν ταῖς λύπαις του ξεχνάει Μὰ εἶναι καὶ χρόνοι ἀσθετοί, χρόνοι ποῦ ζοῦν αἰώνια στὰ πονεμένα στήθη μας χίλιαις χιλιάδες χρόνια! Φύγε καὶ Σὺ! μὰ ἔς τὰ φτερά ἤθελα τὴν σηκώσης τὰ δάκρυα, ποῦ ἔχουσε καθε καρδιά σὴ γῆ, ἔς τὸ θάλασσαν ἀτελείωτη ἤθελα τὴν σιμώσης καὶ ἐκεῖ ὁ μαῦρος πόνος μας μαζί σου τὴν πινητῆ!

ΧΡΟΝΟΣ ΝΕΟΣ

Χρόνε καινούργιε ποῦρχουσαι φέρε μας τὴν ἐλπίδα, καὶ χύσε σ' ὀφθαλμὸν καρδιά παρηγοῦντε βενίδα! Σκόρπισε, χρόνε μου χαράς στήν ἀχαρητὴν γῆ καὶ ἄς λάμψη σὲ σκοτάδι μας μὲ χαρωπὴ ἀγῆ!

Χίος.

Βιογινία Ε. Βοριᾶ

CHATEAUBRIAND

RENÉ

Ἐν τούτοις τί εἶχον μάθει μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης καὶ μετὰ τούτουτον κόπον;

Οὐδὲν τὸ βέβαιον μεταξὺ τῶν ἀρχαίων, οὐδὲν τὸ καλὸν μεταξὺ τῶν νεωτέρων. Τὸ παρελθὸν καὶ τὸ παρὸν εἶναι δὴν ἀτελῆ ἀγύλιατα τὸ μὲν ἀνετύρθη ἐντελῶς ἠρωτοθηριασμένον ἐκ τῆς κατερειπώσεως τῶν αἰώνων τὸ ἔ.ερον δὲν ἔσχευ εἰσέτι ἐκ τοῦ μελλοντος τὴν τελείωσιν. Ἄλλ' ἴσως, ὡς γηραιὸί φίλοι μοι, σεις πρὸ πάντων κάτοικοι τῆς ἐρῆμου, ἐκπλαττεσθε, διότι ἐν τῇ διηγῆσει ταύτη τῶν ταξιδίων μου οὐδὲως σας ὠμίλητα περὶ τῶν μνημείων τῆς φύσεως.

Ἡμέραν τινὰ ἀνέβην ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῆς Αἰτνης φλεγούσης ἐν τῷ μέσῳ τῆς νήσου. Ἰδὼν τὸν ἥλιον ν' ἀνατέλλῃ ἐν τῷ ἀπέριφρ τοῦ ὀρίζοντος κάτωθεν ἐμοῦ, τὴν Σικελίαν συνεπτυγμένην ὡς μικρὸν σημεῖον εἰς τοὺς πόδας μου, καὶ τὴν θάλασσαν ἐκτεινομένην μακρὰν εἰς τὸ διάστημα.

Κατὰ τὴν κάθετον ταύτην ἀποψιν τῆς εἰκόνης, οἱ ποταμοὶ μοι ἐφαίνοντο πλέον ὡς γραμμὰ γεωγραφικὰ κεχαρταμένα ἐπὶ χάρτου. Ἄλλ' ἐνῶ ὁ ὀφθαλμὸς μου παρετῆρει ἀπ' ἐνὸς τὰ ἀντικείμενα ταῦτα, ἐβλῆζοντο ἐφ' ἐτέρου ἐν τῷ κρητῆρι τῆς Αἰτνης, ἧς ἀνεκάλυπτε τὰ φλέγοντα, ἔγκατα ἐντὸς μαύρου ἔτιμου βιζίου ἀναδιδομένου

Νέος πλήρης παθῶν καὶ ἡμενος ἐπὶ τοῦ στομάτου ἠρξιστοῦ καὶ κλαίων ὑπὲρ τῶν θνητῶν, ὧν μόλις ἐβλεπε τὰς κατοικίας ὑπὸ τοὺς πόδας του, δὲν εἶναι. Ὡ γέροντες, ἀναμειβόμενος ἀντικειμένου ἄξιον τῆς ἡμετέρας εὐσπλαγχνίας;

Ἄλλ' ὅ,τι καὶ ἂν δυνήθητε νὰ σκιφθῆτε περὶ τοῦ Ρενέ, ἡ εἰκὼν αὕτη σὲς παριστᾷ τὸν χαρκατῆρά του καὶ τὴν ὑπερξίν του. Οὕτω καθ' ὅλην τὴν ζωὴν μου ἔσχον πρὸς τὸν ὀφθαλμῶν μου δημιουργικὸν ἄπειρον καὶ συγχρόνως ἀτύλλητον, καὶ ἄβυσσον χαίνουσαν πρὸς τὸ πλεονόν μου.

Προφέων τὰς τελευταίας ταύτας λέξεις ὁ Ρενέ ἐσίγησε καὶ περιέπεσεν αἰφνιδίως εἰς ρεμβασμὸν. Ὁ πάτερ Σουήλ τὸν παρετῆρει μετ' ἐκπλήξεως, καὶ ὁ τυφλὸς γέρον Σαχίμ, μὴ ἀκούων πλέον τὸν νέον οὐμιλοῦντα, δὲν ἤξευρε τί νὰ ὑποθέσῃ περὶ τῆς σιγῆς.

Ὁ Ρενέ εἶχε τοὺς ὀφθαλμοὺς προσηλωμένους εἰς ὄμιλον Ἰνδῶν φιδῶν διερχομένων τὴν κοιλάδα. Αἶφνη: ἡ ἐκτροχίσις τοῦ προσώπου του κατενύθη, δάκρυα βένυτιν ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν του καὶ λέγει

— Εὐτυχεῖς ἄγριοι! ὦ, διατὶ νὰ μὴ δύναμαι ν' ἀπολάσω τῆς εἰρήνης, ἧτις σὲς συνοδεύει πάντοτε! Ἐνῶ ἐγὼ μετὰ τόσον ὀλίγη ὠφελείας διέτρεχον τότας χώρας, σεις ἠσύχως καθήμενοι ὑπὸ τὰς δρυῖς σας διήρχεσθε τὰς ἡμέρας χωρὶς νὰ σκέπτεσθε αὐτάς

Λογικὴν σας ἐθεωρεῖτε τὰς ἀνάγκας σας καὶ ἐφθάνετε καλλίτερον ἐμοῦ εἰς τὸ ἀποτελεσμα τῆς σοφίας, ὡς τὸ παιδίον μεταξὺ παιγνιδίου καὶ ὕπνου.

Ἐὰν δὲ ἡ ἐξ ὑπερβολῆς τῆς εὐτυχίας προερχομένη μελαγχολία κατελάμβανε ποτε τὰς ψυχὰς σας θὰ ἐξήρχεσθε μετ' ὀλίγον τῆς ἐφημέρου ταύτης θλιψέως καὶ τὸ βλέμμα σας ἀνυψούμενον πρὸς τοὺς οὐρανοὺς θὰ ἐζήτη μετὰ κατανούσεως τὸ ἀγνωστον τοῦτο, ὅπερ ἔλεει τοὺς ἀτυχεῖς ἀγρίους. Ἐνταῦθα ἡ φωνὴ τοῦ Ρενέ ἐσίγησε πάλιν καὶ ὁ νέος ἐκλίνε τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸ στῆθος. Ὁ Σα-

κτας ἐκτεινων ἐν τῇ σκιᾷ τὴν χειρὰ του καὶ λαμβανων τὸν βραχίονα τοῦ υἱοῦ του, ἐκράζε πρὸς αὐτὸν μετὰ φωνῆς συγκεκλινημένης.

— Γιέ μου! ὦ φίλτατέ μου υἱέ!

(Ἐπεται συνέχεια)

Ἐν Ἰωαννίνοις

Ἰω. Ἀλ. Χαρισιδάδης

ΟΙΚΙΑΚΟΝ ΤΜΗΜΑ

Παράθεσις καὶ διακόσμησις τραπέζης

(Συνέχεια ἴδε ἀρ. 24)

Ἐὰν δὲ προτιμῶμεν οὐχὶ ἐν μόνον, ἀλλὰ δύο ἢ τρία εἶδη ἀνθέων ὁμοῦ, ἐν ταύτῃ περιπτώσει ἡ καλαισηθία ἀπαιτεῖ ὅπως τὰ ἐκλεγόμενα ἀνθὴ μὴ ὦσιν ὅλων ἄσχετα πρὸς ἀλλήλα, ἀγοστικά δηλ. καὶ κηπατα νεμίζ. ἀλλὰ νὰ ἔχωσι ποῖαν τινὰ ἐξίτην καὶ ἐναλλογίαν ὀνιτῆν νὰ συσπύχωσι π. χ. μήκωνες καὶ μαργαρίται καὶ κύκνοι, οὐχὶ ἄλλως ἀναμειγμένα μετὰ ῥόδων ἢ ἰρίσων ἢ ἄλλων ἀθέων καλλιεργούμενων ἐν τοῖς κήποις. ἐννοεῖται δὲ ὅτι ἕκαστον

εἶδος ἀνθῶν πρέπει νὰ συσθεύηται καὶ ὑπὸ τοῦ φυλλώματος αὐτοῦ.

Ὅσον δὲ ἀφορᾷ τὴν τοποθέτησιν αὐτῶν ἐπὶ τῆς τραπέζης, αἴτη γίνεται κατὰ πολλοὺς τρόπους. Δυστηνὸ τὰ ἀνθὴ κατὰ τὸν ρωσικὸν τρόπον νὰ τεθῶσιν ἐντὸς κ μψῶν κενίστρων, ἐντὸς μεγάλου τοποθετουμένου ἐν τῷ μέσῳ καὶ ἄλλων μικροτέρων πέριξ.

Τίθενται ἐπίσης, τοῦθ' ὅπερ εἶναι μάλιστα φελέκλων, καὶ ἐντὸς ἀθηροχῶν ἐν τῷ μέσῳ τῆς τραπέζης, κατὰ τὰς τέσσαρας γωνίας, ἐὰν ἦναι τετραγώνος, καὶ εἰς διάφορα ἄλλα σημεῖα, καθὼς ὁ χῶρος τὸ ἐπιτρέπει. Ἐννοεῖται δὲ κα ἀ τινὰ ἰδιότροπον σημαίν συσσωρευ ὡσιν εἰς τὸ μέσον τῆς τραπέζης πᾶλλας ἀνθιδόχας κυκλικῶς τὴν μὲν παρὰ τὴν

Διακόσμησις τραπέζης διὰ φυλλώματος

δὲ οὕτως ὥστε ὅλοι ἡμοῦ ν' ἀποτελῶσι σωρὸν ἀνθέων.

Ὡς πρὸς δὲ τὸ ὕψος εἰς ὃ πρέπει νὰ φθάνωσι τὰ ἐν τῇ ἀνθοδόχῃ ἀνθὴ, τοῦτο ποικίλλει ἀναλόγως τοῦ ὕψους αὐτῆς τῆς ἀνθιδόχης. κατὰ κανόνα, ὑπὸ τῆς συμμετρίας ὑπαγορευόμενον, ἀπὸ τοῦ στελέους μέχρι τοῦ ἀκροῦ αὐτῶν ἐν πρέπει νὰ ὑπερβαίνωσι τὸ διπλάσιον τοῦ ὕψους τοῦ δοχείου. Ἐξαιροῦνται ὁμοῦς τοῦ κανόνος τούτου τὰ ἀπλᾶ φυλλώματα, ὧν οἱ κλαδοὶ δυνατὸν νὰ φθῶσιν εἰς πολὺ ὑψηλότερον σημεῖον.

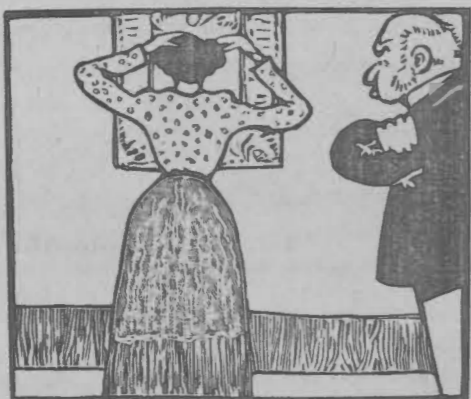
Τὰ στελέχη τῶν ἐν τῷ δοχείῳ ἀνθέων δὲν πρέπει νὰ ἐγγίξωσι εἰς τὸν πυθμὲν αὐτοῦ, ἀλλὰ νὰ ἐξίσκωνται ὀλίγη ὑψηλότερον πάντοτε. οὕτω οὐ μόνον καλαισηθικω-

τέρα εἶναι ἡ ἀπὸψις, ἐὰν μάλιστα τὸ δοχεῖον ἦναι διαφανές, ἀλλὰ καὶ πολὺ περισσότερον χρόνον διατηροῦνται τὰ ἀνθὴ.

Αἱ ὀπώραι δὲν παρατίθενται συνήθως ἐπὶ τῆς τραπέζης κατὰ τὰ ἐπίσημα γεύματα, οὐχ ἦτον δυνατὸν δύο εἶδη ἐκλεκτῶν ὀπωρῶν νὰ παρατεθῶσι κατὰ τὰ ἄκρα ἐντὸς κ μψῶν δοχείων. Ἀντὶ ὁμοῦς τῶν ὕτων κατὰ τὴν γενικὴν ἐπικρατήσαν ἤδη συνήθειαν διάφορα εἶδη ζαχαρωτῶν bonbons, fruits glacés, ἐντὸς μικρῶν ἀργυρῶν ἄστων ἠκανίστρων ἢ ἄλλων δοχείων τοποθετοῦνται εἰς διάφορα μέρη τῆς τραπέζης, προστιθέμενα οὕτω καὶ ταῦτα εἰς τὸν ὅλον καλλιτεχνικὸν αὐτῆς διάκοσμον.

ΑΓΑΓΓΙΑ ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ

Πλαγία πρότασις

Ἡ κ. Π. επιστρέφει ἐκ τῆς ἀνα τὰ ἐμπορῖα ἐκδρομῆς τῆς εἰς τὰς 8 1/2 τῆς ἑσπέρας ἐνῶ δ κ. Π. τὴν περιμένει μὲ ἀετὴν ἀνησυγίαν . . . διότι εἰζεύρει ἐκεῖνος τί τὸν στοιχίζει σκεδὸν καθ' ἑκάστην ἡ τριαυτὴ ἐκδρομῆ. — Ἐλπίζω ὅτι σήμερον τοῦλάχιστον δὲν ἠγόρασε τίποτε. — Ὁ, τίποτε ἀγχατητέ μού. Μόνον ἕνα ὠραῖο βελῆκι . . . μόνον διὰ 5 φρ. — Αἴ ! . . . τέλος πάντων.

— Ἀλλὰ ἔζεύρεις ; . . . τὸ βέλλο ἦτο bleu . . . καὶ εἰπὶδὴ τὸ καπέλλο μου ἦτο κόκκινον . . . ἀγόρασα ἕνα ὠραῖο καπέλακι bleu . . . πολὺ εὐθινό . . . μόνον 40 φρ. — ! ! ! — Ἐπειτα . . . ἐπειδὴ τὸ φουστάν μου ἦτο πράσινον . . . καὶ δὲν ἦτο δυνατόν νὰ τὸ φορῶ μὲ bleu οὕτε μὲ κόκκινον καπέλλο. — Αἴ ! ; ;

— Ἀγόρασα ἕνα bleu φουστάν διὰ νὰ τὸ φορῶ μὲ τὸ πράσινον καπέλλο, καὶ ἕνα κόκκινον φουστάν διὰ νὰ τὸ φορῶ μὲ τὸ κόκκινον καπέλλο. — ! ! ! ! !

ΣΩΜΑΤΕΙΩΝ ΚΙΝΗΣΙΣ

Μουσικός Σύλλογος Ἑρμῆς. Ἄν τερπνὴ ὦ; πάν. τότε ὑπῆξεν ἡ τὴν παλαιῶν ἐβδομάδα γεν μένη συν αὐλίσ τοῦ Μουσικοῦ Συλλόγου Ἑρμῆς, τοῦ ἀπὸ τόσων ἐτῶν ὁρῶντες εὐχαροῦ. τούτου σωματείου, τοῦ πλήρους παρελθόντος καὶ μελλόντος πλῆθος πολὺ καὶ ἐκλεκτὸν ἐτίμησε τὴν ἐπιπέριον, ἐξ ἧς οἱ πάντες ἀπῆλθον τὰς ἀρίστους ἐπισημοὺς ἀποκρινοὺς. Τῇ παρελθούτῃ δὲ Κυριακῇ ἐτελέσθη ἡ ἐπιπέριον, τοῦ Ἑρμῆς πανηγυρικῶς καὶ μετὰ πλῆθος δ. τῶν μεγαλοπρεπείων Συρρῆ πλῆθος ἀληθῶς ἀσφυκτικῆ, ἐν ἧ μεταξὺ πολλῶν ἐπιλέκτων τῆς κοινωνίας μελῶν διεκρίνετο ἡ Α. Ε. ὁ Πρεσβυτῆ. τῆς Ἑλλάδος κ. Ι. Γρυπάρης. Καὶ ὁ μὲν γεν γραμματεὺς κ. Μαργαρίτης ἀπήγγειλε τὴν λογιάν τῷ συμβουλίου, ὁ δὲ γνωστὸς λογιος κ. Δ. Μιστραχὲς μετὰ τῆς χαρακτηριστικῶς αὐτῶν εὐροαδείας ἐξέφώνησε τὸν πανηγυρικὸν περὶ τῶν ἐν Ἑὐρώπῃ νεωστὶ συγκροτηθέντων συνειρήνων, ὑπὸ πάντων, ἐπειρημαθῆς ἐνθουσιώστατα, ὁ δὲ χ. ρ. τ. ὁ Ἑρμῆς ἐξετέλεσεν ἐπὶ ὄργανον ὠραῖον ἔσμα διευθυνόμενον, ὑπὸ τοῦ Μπακατῶρου. Ἐπὶ τῇ ἐπιτυχίᾳ τῆς τελετῆς ὡς καὶ τῇ ὄλῃ ἐπαφελῆ ἄρασει τοῦ τας εὐλαλοῦ Πιερίδα; ἐν μεσοφ τῆς μαστιχοῦτης ἡμῶς ἑτρασίας ἐκπροσωπῶντος σωματείου, συγχαίρομεν θε μῶς τῶν τε προέδρων αὐτοῦ εἰς ἱμῶ κ. Ἐμμ. Σαριτζῆ καὶ τῆς λαοῦς τοῦ προέδρου μέλεσι.

Φιλόπτωχος ἀδελφότης Ταταούλων. Ἐπίσης μετὰ πολλῆς τῆς ἐπιβολῆς ἐτελέσθη τῇ Κυριακῇ 14 ἡ Δεκεμβρίου ἡ 13 ἡ ἐπιπέριον; τῆς τόσῳ εὐρήμων; γνωστῆς Φιλοπτ. ἀδελφότητος τῶν Ταταούλων, ἡ τὴν φιλοπρωτικὴν ἀράσιν τοσοῦτον ἐξετίμησεν φείποτε ἡ κοινωνία ἡμῶν. Μετὰ τὸ πέρας τῆς θείας λειτουργίας ἐν τῷ ναφ τοῦ Ἁγ. Δημητρίου, ἡ προέτατο ὁ τὴν Α. Θ. Π. ἀντιπροσπεύων θεορ. ἄγ. Μελενίκου κ. Κίρηνας. πλῆθος πολὺ, ἐνῶ διακρίνοντ, ἡ Α. Ε. ὁ προεδ. τῆς Ἑλλάδος κ. Γρυπάρης, ὁ εἰς Α. Ε. τὸν προεδ. τῆς Ρωσίας τὸν καὶ ἐπίτιμον πρόδρον τῆς Ἀδελφότητος ἀντιπροσπεύων τοῦ κ. Γλυττιανὸν καὶ πολλοὶ ἄλλοι, συνηθροίσθη εἰς τὸ ἔρισμα τῆς Ἀδελφότητος. ὅπου ὁ γεν γραμματεὺς κ. Α. Ἀσημακόπουλος, ἀπήγγειλε τὴν λογιάν τῷ συμβουλίου, ὁ δὲ νεωστὶ ἐκλεγείς πρόεδρος κ. Νικ. Μικαϊδῆς ἐατὸς ἡδ/ἀρίστησε πάντας τοὺς τιμητάντας τῆς τελετῆς. Μεθ' ὁ τὸ πλῆθος ἀπῆλθε συχαίρον ἐκ ψυχῆς τὸν τε ἀξιότιμον πρόδρον, ὡς καὶ τοὺς λαοῦς ἐτέρους τοῦ προέδρου, πρὸς οὗς ἀπευθύνμεν καὶ ἡμεῖς ἐγχαριώμεθα συγχαρητήριον.

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ

ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς «Βοσπορίδος» τόμοι τῆς Βοσπορίδος χρυσοδετοί Γ' καὶ Δ'. εἰς τ. Ἄναμνήσεις χρυσοδ. παρελθόντων ἐτῶν. Πρώται πτήσεις χρυσοδετοί Οἰκειακὴ Οἰκονομία Ἁγ. Πρεβ. ζώτον χρυσοδετος. Ἄπαντα καταλλήλιστα ὡς δῶρα τῆς 1ης τοῦ ἔτους.

Γραφεῖο Γ. ΓΕΡΓΟΠΟΥΛΟΥ καὶ Κ. ΓΑΓ. ΒΑΣΙΛΕΪΔΟΥ Νουρσοῦμ-1 ν ἀριθ.

ΕΙΣ ΤΟ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ «ΚΟΡΟΝΑ» ΘΕΟΔΩΡΟΥ ΒΑΦΕΙΑΔΟΥ

ἀριθ. 8 — Μπακσέ-Καπῖο — ἀριθ. 8

ΕΥΡΙΣΚΟΝΤΑΙ

Ἄπαντα τὰ εἶδη τῆς ζωγραφικῆς Ἄπαντα τὰ εἶδη τῆς φωτογραφικῆς Ἄπαντα τὰ εἶδη τῆς ὀπτικῆς

Ἦτοι χρώματα, χρωστήρες, πίνακες, πινακοδείκται, μηχαναὶ φωτογραφικαὶ παντὸς εἶδους, πλάκες, φάρμακα, διοπτρα, μικροσκόπια, τηλεσκόπια, φακοὶ κτλ.

ΠΡΟΣ ΤΟΥΤΟΙΣ

ΠΛΟΥΣΙΩΤΑΤΗ ΣΥΛΛΟΓΗ

Ὀρολογίων, κοσμημάτων, φακῶν διὰ τὸ θηλάκιον καὶ τὸν καιτῶνα. Μεγάλῃ συλλογῇ Γραμμοφῶνων καὶ σκοπῶν. κτλ. κτλ.

Εἰς τιμὰς μὴ ἐπιδεχομένης σιναγωνισμὸν

ΦΩΤΟΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΑΝΔΡΕΙΩΜΕΝΟΥ

283—Μεγάλῃ ὁδῶς τοῦ Πέρα—283

Τὸ φωτογραφεῖον τοῦ ὁμογενοῦς καλλιτέχνη κ. Ν. Ἀνδρειωμένου συνστάμεν ἐκθύμως εἰς τοὺς ἡμετέρους ἀναγνώστας τῆς τε πρωτευούσης καὶ τῶν ἐπαρχιῶν, τῶν ἐπιθυμούντων νὰ φωτογραφθῶσιν.

Ἀπαράμιλλος καλλιθεσία διακρίνει τὰς εἰκόνας τοῦ κ. Ν. Ἀνδρειωμένου, οὗ ἡ σπανία εἰδικότης ὁμολογεῖται παρὰ πάντων.

Η ΑΜΠΕΛΟΣ

ΜΕΓΑ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΩΣ ΔΙΥΛΙΣΕΩΣ

ΚΟΝΙΑΚ

Σ. και Η. και Α. ΜΕΤΑΞΑ

ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ

Προμηθενται της Α. Μ. του Βασιλέως των Ἑλλήνων
της Α. Β. Υ. του Διαδόχου
και της Α. Μ. του Βασιλέως της Σερβίας

Τὸ μόνον προϊόν τοῦ εἴδους τοῦ τὸ χαῖρον παγ-
κόσμιον φήμην, ἀπόδειξις ἀψευδῆς τὰ 7 Βασιλικὰ
παράσημα και τιμητικαὶ διακρίσεις 7 και τὰ
35 ΜΕΓΑΛΑ ΒΡΑΒΕΙΑ ΕΚΘΕΣΕΩΝ 35

και τελευταίως τὸ αὐτ. παράσημον Ὁσμανιῆ δ' τάξεω

Γενικὸν Γραφεῖον δι' ὅλην τὴν Τουρκίαν

9—Ἐν Κωνσταντινουπόλει, Γαλατὰ—9

ὑπὸ τῆς διεθνοσιν τοῦ γεν. ἀντιπροσώπου και π.ληρεξουσίου

κ. ΣΤΥΛΙΑΝΟΥ ΣΑΓΙΑΝΝΗ

ΣΗΜ. Ἡ ἑκτακτος ὑπόληψις, ἥς ἀπολαύει δικαίως τὸ ἀγνὸν
πρόϊον τοῦ ἐν Πειραιεὶ ἐργοστασίου τῶν ΑΔΕΛΦΩΝ ΜΕΤΑΞΑ

παρεκίνησε πολλοὺς ν' ἀλλάξωσι και τὰ ὀνόματά των και ν' αὐτοκληθῶσι Μεταξᾶδες. Ἐπειδὴ δὲ
ἀνεφάνησαν συνουθλεύματα (ἐγένον τῶν κονιάκ) ψευτομεταξάδων τούτων, πρὸς ἀποφυγὴν παρα-
καλοῦνται οἱ κ. κ. καταναλωταὶ νὰ ζητήσιν τὴν ἔναντι φιάλῃν με ταινίαν φέρουσαν πιστοποιήσιν
τουρκιστί, ἑλληνιστί και γαλλιστί, περὶ τῆς ΓΝΗΣΙΟΤΗΤΟΣ τοῦ ΚΟΝΙΑΚ ἡμῶν τοῦ χημι-
κοῦ τῶν ἀνακτόρων Κ. Α. ΣΥΓΓΡΟΥ ὡς και τὰς σφραγίδας και τὴν ὑπογραφήν του. Ἡ ταινία
ἄρχεται ἄνωθεν τῆς ἐτικέτας, φθάνει μέχρι τοῦ λαιμοῦ τῆς φιάλης, καλύπτει τὸ καψύλιον και εἶναι
τριγυρισμένη με ἑτέραν ταινίαν, φέρουσαν τὴν ὑπογραφήν μας.

Ζητεῖτε λοιπὸν παντικοῦ τὸ πανομοιότυπον τῆς ἔναντι φιάλης
και ἐπιστᾶτε τὴν προσοχήν σας ἐπὶ τῶν ὑπογραφῶν.

Συνιστῶμεν θερμῶς τὸ ἄνωθε προῖον εἰς τὰς οἰκογενεάς.